

[Industriministeren]

Askjær Jørgensen tror jeg rent faktisk, at det lovforslag vil blive vedtaget.

Hr. Alfred Hansen havde nogle betragtninger, og i dem indgik et synspunkt, der hed: vis mig et eksempel på en erhvervsvirksomhed, som alene er blevet reddet af en statslig indsats. Det tror jeg ikke man kan, og det tror jeg heller ikke man skal kunne. Jeg tror, at vi kan vise hinanden overordentlig mange eksempler, hvor en samfundsmæssig indsats på erhvervsfremmeområdet, kombineret med en erhvervsmæssig indsats, har været værdifuld for dansk erhvervsliv og for samfundet. Jeg kunne til hr. Alfred Hansen, men jeg skal ikke opfordre til yderligere debat, have sagt: vis mig et eksempel på et land, som mener at kunne undvære et eksportkreditsystem.

Fru Margrete Auken savnede de ansatte. Det må være fru Margrete Aukens egen fejl. Det har jeg ikke. Jeg har rent faktisk haft en del samtaler med dem, og jeg vil tro, at det også havde været muligt for fru Margrete Auken, hvis hun havde haft ønske om det.

Fru Margrete Auken og andre har en teori om, at en statslig overtagelse vil løse problemerne. Det vil det ikke. En statslig overtagelse vil mangedoble den offentlige indsats og vanskeliggøre afsætning og videreførelse sammen med de eksperter, der hidtil har arbejdet på at sikre Stålvalseværkets videreførelse. Det er nok karakteristisk, at der i denne sal har været synspunkter, der så kønne ud, men som ikke havde til hensigt at løse problemerne. En statsovertagelse havde ikke løst problemerne. Hr. Waldorffs teorier havde ikke løst problemerne. Venstres og konservatives teorier om en privat videreførelse havde end ikke efter de privates egen vurdering løst problemerne, heller ikke efter min.

Jeg skal derfor i al stilfærdighed takke det forholdsvise spinkle flertal, inklusive, hvad der glæder mig, flertallet i socialistisk folkeparti, for at de har ment det nyttigt at prøve bedst muligt at sikre Stålvalseværkets overlevelse, indtil vi på ny når frem til mere normale ståltider. Tak for det.

Rahbæk Møller (SF):

Det er blot ministerens udtalelse om, at en nationalisering ikke ville løse vanskelighederne. Nej, det er så sandelig rigtigt. Hvis det bestod i, at staten købte alle mulige kreditorer og aktionærer ud, så var det en meget dyr

foranstaltning for staten. Det er ikke det, man plejer at gøre, når en privat virksomhed er kommet i vanskeligheder. Så er den normale forretningsmæssige praksis, at man lader foretagendet gå konkurs og derved sletter gælden, og så kan en ny køber, og det måtte da meget gerne være staten, overtage det på et nyt grundlag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 84 stemmer mod 60; 2 stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Tredje behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Begrænsning af de selvstændiges egenperiode til 3 uger og begrænsning af arbejdsgiverperiodens længde til 3 uger)

[Af Nathalie Lind (V) m. fl.]

(Lovforslag nr. L 85. Fremsat 25/11 80. Første behandling 12/12 80. Betænkning 27/5 81. Anden behandling 2/6 81).

Der var stillet tre ændringsforslag (se nedenfor).

Af *Dyremose (KF)*, *Karen Thurøe Hansen (KF)*, *Agnete Laustsen (KF)*, *Brixtofte (V)* og *Nathalie Lind (V)*:

Til titlen

1) I *undertitlen* udgår ordene »og begrænsning af arbejdsgiverperiodens længde til 3 uger«.

Til § 1

2) *Nr. 1, 2, 4, 5 og 7* udgår.

Til § 2

3) Årstallet »1981« ændres til: »1983«.

Bemærkninger

Til nr. 1 og 2

Ved ændringsforslagene udgår forslaget om at sænke arbejdsgiverperioden fra 5 til 3 uger.

Ændringsforslagene er stillet, fordi forslagsstillerne finder, at en forbedring af de selvstændiges egen sikring i sygdomstilfælde, der kan gennemføres for et beløb af 40 mill. kr. (1980-kroner), er det mest påtrængende at få løst.

Til nr. 3

Ændringsforslaget indebærer en udskydelse af ikrafttrædelsestidspunktet. Datoen den 1. januar 1983 er valgt, fordi aftalen om finansloven for 1982 mellem regeringen og det radikale venstre, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti er udløbet på det tidspunkt.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Forhandling

Formanden:

Jeg siger for en ordens skyld, at jeg tror, der bliver afstemning forholdsvis snart.

Ole Thomsen (S):

Ja, og jeg skal ikke forlænge debatten yderligere ...

Formanden:

Sådan var det nu ikke ment.

Ole Thomsen (S):

... men kort meddele, at socialdemokratiet stadig væk ikke, efter at venstre har stillet sine ændringsforslag, hvor de har piller seks af de syv numre ud, kan stemme for forslaget. Vi synes, det er fornuftigt, at man har indset, at det at bruge 350 mill. kr. er der slet ikke dækning for, og nu stiller et ændringsforslag, så det vil komme til at koste 40 mill. kr. Vi er stadig væk af den opfattelse, at det ikke er rimeligt, og vi skal derfor meddele, at vi stemmer imod ændringsforslaget.

Nathalie Lind (V):

Jeg skal i modsætning til den sidste taler anbefale, at man stemmer for dette ændringsforslag. Ud fra en realistisk vurdering af, hvordan mulighederne for tilslutning til at hjælpe de selvstændige erhvervsdrivende ved at nedsætte den periode, hvor de selv skal bære risikoen for sygdom, er, har vi sammen med de konservative indskrænket forslaget til alene at vedrøre dette. Det er vores ene ændringsforslag.

Det andet drejer sig om, at det var anført i betænkningen af et af partierne, som tidligere havde stillet tilsvarende forslag – det skal jeg komme tilbage til, når vi kommer til selve forhandlingen – at man følte sig bundet, hvad jeg da godt kan forstå, af den aftale, man havde indgået med regeringen. Derfor har vi rykket ikrafttrædelsesdatoen frem til den 1. januar 1983, på hvilket tidspunkt finansloven for 1982, som man har truffet aftale om, jo er udløbet.

Jeg skal opfordre til, at man stemmer for ændringsforslagene, og vil have lov at føje til, at der er intet nyt i forhold til første behandling, det er bare en modificering bortset fra ændringen af ikrafttrædelsesdatoen.

Pilgaard Andersen (FP):

Vi skal beklage fra fremskridtspartiets side, at venstre har stillet de tre ændringsforslag, som venstre har følt at det var rimeligt at stille i denne forbindelse. Vi synes, at de ødelægger lovforslagets helhed. Vi havde meget gerne set lovforslaget gennemført med dets nuværende udseende. Fremskridtspartiet har selv haft nogle tanker vedrørende disse ting om at lette erhvervslivets omkostninger og ligeledes at gøre det muligt for erhvervslivet at blive mere konkurrencedygtigt. Vi synes ikke, det kan være rigtigt, at erhvervslivet i dag skal betale for arbejdskraft, det ikke har. Derfor havde vi meget gerne set, at man havde bibeholdt de ting, som stod i lovforslaget, nemlig at man nedsatte de 5 uger til 3 uger.

Vi vil stemme imod de 3 ændringsforslag ud fra den betragtning, at de ødelægger selve lovforslaget, men vil stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

Birthe Nielsen (SF):

Da nu venstre selv har foreslået at nedsætte arbejdsgivertilskuddet, som var på 350 mill. kr., med 300 mill. kr., er det jo en for-

[Birthe Nielsen]

bedring i forhold til det, der lå. Ud fra den betragtning vil vi undlade at stemme til ændringsforslag nr. 1 og nr. 2.

Vi vil derimod stemme imod lovforslaget, fordi vi ikke mener, at de 40 mill. kr., der bliver tilbage, og som er et decideret arbejds-giver- eller erhvervstilskud, bør gennemføres.

Lis Starcke (DR):

Retsforbundet vil stemme for de 3 ændringsforslag fra venstre og konservative, hvorved punkterne 1, 2, 4, 5 og 7 bortfalder, så der alene er to punkter tilbage. Det er dem, der drejer sig om, at karenstiden for de selvstændige nedsættes fra 35 til 21 dage. Vi mener, at det vil mindske uligheden imellem lønmodtagere og de selvstændige, og det finder vi ønskeligt. Derfor kan vi stemme for dette.

Også udskydelsen af ikrafttrædelsesdatoen finder vi fornuftig.

Lovforslaget som helhed må vi derimod stemme imod ved tredje behandling.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti vil gå imod de stillede ændringsforslag, og vi går også imod forandringen af ikrafttrædelsesdatoen til 1983, idet vi regner med, at forliget gælder dér også.

Anne Gréte Holmsgård (VS):

Først fremsætter venstre et forslag, som betyder ganske betragtelige merudgifter for det offentlige til erhvervslivet. Så finder de ud af – for at genere socialdemokratiet – at de egentlig godt vil fjerne en del af tilskudene selv. Eftersom vi i forvejen betragter det som et håbløst lovforslag, vi til sidst vil stemme imod, vil vi da godt hjælpe venstre på vej til at undergrave det lidt. Det gør ganske vist ikke den endelige sildesalat bedre for os. Vi vil stemme imod til sidst, men kan stemme for ændringsforslagene.

Flygaard (DR):

Jeg skal blot meddele, at jeg ikke er enig med mit parti med hensyn til stillingtagen til de stillede ændringsforslag.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes, idet 39 stemte for, 83 imod; 12 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 1 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 2

Ændringsforslag nr. 3

forkastedes, idet 36 stemte for, 85 imod; 16 stemte hverken for eller imod.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Agnete Laustsen (KF):

Der tales i denne tid så meget om solidaritet. Man taler også herinde meget om forståelse for erhvervslivets vanskeligheder, og hverken regeringen eller forligspartnerne forsømmer faktisk nogen lejlighed til at fremsætte bemærkninger om, at man meget gerne støtter foranstaltninger, der gavner erhvervslivet. Så sent som i går under den politiske debat vedtog man jo et dagsordensforslag med dette indhold. Nu er dagsordensforslag én ting, men praktisk gerning unægtelig noget andet. Vi ser nu ved denne lejlighed, at såvel regeringen som forligspartierne tilsyneladende stiller sig helt anderledes, når alle deres smukke erhvervsmæssige betragtninger skal udmøntes i konkrete forslag.

Vi har her et forslag fra venstre og konservative, hvorved man prøver at skabe større solidaritet mellem lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende under sygdom, og så ser vi pludselig, at så forstummer alle de mange positive tilkendegivelser fra regeringen og forligspartierne.

Man har lige for et øjeblik siden bevilget nogle hundrede millioner kroner for at støtte en enkelt kriseramet virksomhed, det var Det Danske Stålvalseværk, men man vil ikke være med til at yde en håndsrækning på 40 mill. kr., som dette forslag jo indebærer. Vi har nemlig forsøgt at skære det oprindelige forslag ned. I erkendelse af, at det måske under rigets nuværende økonomiske vanskeligheder var en for stor mundfuld at tage, har vi valgt at fremsætte dette beskårne forslag, som typisk vil gavne de mange små erhvervsdrivende, som regeringen og forligs-

[Agnete Laustsen]

partierne jo siger så meget om at de vil hjælpe, men som de altså nu bare simpelt hen siger nej til, når det kommer til et praktisk forslag.

Regeringen har anført i sit betækningsbidrag, at man vil gå imod, fordi man opfatter dette forslag som et direkte erhvervstilskud. Ja, man kan jo opfatte det, som man vil. Vi har opfattet forslaget som et forsøg på at skabe større ligestilling mellem selvstændige og lønmodtagere under sygdom. Men selv om man nu måtte vælge at betegne det som erhvervstilskud, må jeg indrømme, at jeg egentlig ikke kan se – Stålvalseværket i nærliggende erindring – hvorfor det skulle hindre den så erhvervsvenlige regering og dens forligspartnere i at stemme for vort forslag.

Selvstændige erhvervsdrivende, i særdeleshed mindre selvstændige erhvervsdrivende, frister på mange områder hårde vilkår. Det er da klart, at vi med dette forslag ikke løser alle deres vanskeligheder, men vi kan på et enkelt punkt, sygdomsrisikoen, bidrage til at lette deres byrder.

Jeg er skuffet over at se, at man tilsyneladende føler sig bundet af det politiske forlig. Der er tilsyneladende lidt usikkerhed om, hvor længe det binder parterne, og derfor tør man i dag ikke stemme for forslaget, som det nu foreligger. Vi ved naturligvis, at i perioden til 1983 er regeringen og forligspartnere bundet sammen og tør derfor ikke acceptere dette forslag, men vi ved også fra tidligere diskussioner, at både CD, radikale og ikke mindst kristeligt folkeparti har udtalt sig meget positivt over for det. Jeg må derfor sige, at det skuffer mig meget med den indstilling, vi har været vidne til her i dag, hvor det tilsyneladende mere er mundsvejr end praktisk gerning, man går ind for.

Nathalie Lind (V):

Efter den afstemning, der nu har været foretaget, hvor man har oplevet, at et flertal her i virkeligheden har nedstemt et mere beskedent ønske, et mere beskedent forslag, står tilbage det oprindelige forslag, som lyder på, at det skal træde i kraft i 1981 og skal løse to opgaver, nemlig dels sikre den selvstændige i tilfælde af egen sygdom, dels begrænse den periode, hvori en arbejdsgiver har ansvaret og dermed også risikoen for de ansattes sygdom. Det er en meget speciel procedure, der her har fundet sted, må jeg

nok have lov at sige, men flertallet har altså valgt at gribe sagen an på denne måde.

Jeg vil godt have lov at minde om, at det var i maj eller juni 1972, det for første gang kom frem her i folketinget, da man vedtog dagpengereformen, at man ønskede en større ligestilling, en bedre relation mellem selvstændige og lønmodtagere. Det førte til ændringsforslag fra 3 partier, fra konservative, radikale venstre og venstre. Vores ændringsforslag blev stemt ned, men sagen døde jo ikke dermed.

Næsten år for år har man kunnet se, at forslag af denne karakter, altså specielt vedrørende de selvstændiges sikkerhed i tilfælde af sygdom, har været fremsat af næsten samtlige partier – bortset fra de socialistiske partier, for de har aldrig udtrykt nogen forståelse for dette.

Efter al den debat, der har været i dag, skal jeg ikke på nogen måde prøve at sige, at den har skyld, og den har ikke skyld, og spørge hvorfor der ikke er sket noget. Men man kan slå efter, og man kan se, at samtlige partier har givet tilslutning til denne tanke.

Når vi foreslog at ændre ikrafttrædelsesdatoen til den 1. januar 1983, var det netop for at give de partier, som i dag har bundet sig til et forlig med regeringen, med socialdemokratiet, en mulighed for nu at træffe principbeslutningen, for der er jo i virkeligheden et flertal for forslaget. Jeg er meget skuffet over, at retsforbundet siger, det vil stemme imod. Det har før været medforslagsstiller eller i hvert fald tiltrådt disse tanker. Vi har foreslået en anden ikrafttrædelsesdato for at give forligspartierne mulighed for at træffe denne principafgørelse. Det drejer sig om et meget beskedent forslag, nemlig om en bedre ligestilling mellem selvstændige og lønmodtagere.

De socialistiske partier er åbenbart helt uden forståelse for dette, og socialdemokratiet skriver i sit betækningsbidrag – jeg hørte det også fra et andet parti heroppe, SF eller VS – at det alene er et direkte erhvervstilskud. Jeg forstår det simpelt hen ikke. Der findes utallige virksomheder i dette land, som er mand-kone-virksomheder. Der er overhovedet ikke tale om, at de på nogen måde har nogen ansat. Man vil altså intet gøre for at hjælpe dem, for at de skal kunne klare sig i tilfælde af sygdom.

[Nathalie Lind]

Socialdemokratiets næste undskyldning for ikke at ville være med er ifølge betænkningen, at da man lavede en barseldagpengeordning i foråret 1980, var venstre ikke hjemme. Det er nu ikke særlig præcist udtrykt i betænkningen. Der var ikke ret meget om dagpenge, bortset fra barsel. Der var nogle meget beskedne forbedringer, som vi selvfølgelig sagde vi var enige i. Man kunne af betænkningen få det indtryk, at vi dér havde været negative. Ja, vi stemte imod, men forinden havde der jo her i tinget været behandlet et forslag fra vores side om en forbedret barselorlov. Vi kunne bare ikke gå så langt, som socialdemokratiet gik. Derfor mener jeg slet ikke, man på nogen måde kan anvende det argument.

Når man talte om små forbedringer, glemte man vist, at man fra erhvervslivet fjernede flere hundrede millioner kroner, da man satte arbejdsgiverperioden op fra 3 uger til 5 uger.

Jeg må altså beklage den massive modstand, der er hos de socialistiske partier. Jeg synes, det viser en manglende forståelse for, at en regering har et ansvar over for alle befolkningsgrupper. Jeg bliver lidt ked af det, når jeg tænker på socialministerens tale fra Oslo om, at det specielt er lønmodtagernes eller arbejdernes interesse, socialdemokratiet vil varetage.

Dem, vi taler om her, er for manges vedkommende mindre selvstændige, som ikke har for meget at stå imod med. Idet jeg altså stadig forstår, at der er et forlig, og så er man ikke frit stillet, vil jeg alligevel gerne have lov at citere fra en af forhandlingerne om dette spørgsmål fra Folketingstidende 1977-78, det var den 12. maj 1978, sp. 9887 og sp. 9888. Det drejede sig om et tilsvarende forslag om de selvstændiges stilling, hvor man på nogenlunde tilsvarende måde som i dag fra radikal side beklagede, at man ikke kunne være med, for et forlig var et forlig. Det respekterer jeg, der er ingen antydning af bebrejdelser, men dengang sagde hr. Bernhard Baunsgaard på sp. 9887-9888:

»Men nu har vi i god tid sagt fra; næste gang går vi ikke med til en ordning af denne art, der ikke kommer til at omfatte de små selvstændige.«

Jeg ved godt, at det har taget tid, inden vi fik oplysninger frem, og jeg ved godt, at det er sent både på dagen og på samlingen, men

jeg vil alligevel have lov at sige, at det tyder ikke på, at vi kan få flertal nu, men vi vil gentage forslaget, vi vil gøre forsøget igen. Jeg kan ikke forestille mig, at man i længden fra alle de partier, der enten selv har fremsat forslag eller har givet udtryk for sympati eller tiltrådt betænkninger, ikke vil være med.

For at der ingen misforståelser skal være – det synes jeg slet ikke vi har brug for – vil jeg tilføje, at det er rigtigt, at man engang havde et forslag af tilsvarende art, hvor venstre var i regering med socialdemokratiet. Dengang sagde den daværende socialminister, Erling Jensen, at når man skulle til at diskutere spørgsmålet om arbejdsgiverperioden, fandt han, at det var tidspunktet at tage også det andet op. Det kan man så diskutere. Vi er måske heller ikke uden skyld, men jeg mener, vi måtte kunne komme frem til i hvert fald i næste samling at få en principbeslutning med en passende lang frist for ikrafttrædelsen.

Til allersidst til fru Inge Krogh. Det var for mig en ny oplysning – men måske får jeg nærmere at høre om det – at aftalen med regeringen gælder også efter 1. januar 1983 på en sådan måde, at kristeligt folkeparti ikke kan være med til nu at træffe beslutning om kommende lovgivning.

Pilgaard Andersen (FP):

Det er egentlig besynderligt, at et lovforslag som det foreliggende ikke kan samle et flertal her i tinget. Det må være helt rimeligt, at arbejdsgivere også får hjælp i sygdomsperioder, og at den periode, hvor de selv skal betale det hele, nedsættes til 3 uger. Det kan ikke være rimeligt, at arbejdsgiverne skal have så lange karenstider.

Vi taler så meget om krisetider. Vi ved, der er en alvorlig krise inden for landbruget, men der er også en krise for andre erhvervsdrivende. Det skyldes ikke mindst de omkostninger, som gennemførelsen af dagpenge-lovgivningen i 1973 belastede erhvervslivet med.

Vi har adskillige gange her i tinget fremsat lovforslag, som tog sigte på at ændre hele dette system. Det seneste, vi kom med, er lovforslaget om dagpenge – det var lovforslag nr. L 55 af 24. oktober 1978 – der ville have betydet, at vi havde indført 2 karenstider for lønmodtagere og en betalingsperiode

[Pilgaard Andersen]

på 3 dage for arbejdsgiverne, hvorefter sygedagpengene skulle udbetales af staten. Det vil sige, at det var samfundet som helhed, der var kommet til at betale. Vi foreslog det ud fra den betragtning, at det ikke var rimeligt, at en virksomhed skulle betale for noget arbejdskraft, som den ikke modtog. Det kan heller ikke være rimeligt, at de omkostninger, som dagpengereglerne har medført, skal lægges på produktionen. Det er vitterlig det, der sker, efter at man har gennemført dagpenge-lovgivningen. Vi ved, at erhvervslivet har store problemer med at være konkurrencedygtig og dermed med at eksportere. Her foreslog vi netop noget, der kunne have været med til at hjælpe på det område.

Jeg ved godt, at venstres lovforslag ikke går så vidt, som vi havde ønsket fra fremskridtspartiet, men vi vurderer lovforslaget som et skridt på vejen og som en forbedring. Derfor vil vi opfordre til, at så mange som muligt af folketingets partier støtter venstres lovforslag. Fra fremskridtspartiets side kan vi helt klart sige ja.

Lone Dybkjær (RV):

Forslaget er jo nu blevet stemt tilbage til sin oprindelige udgave, og jeg kan derfor henvise til førstebehandlingen, hvor jeg på det radikale venstres vegne afviste forslaget, idet jeg henholdt mig til, at da vi indgik et forlig, valgte vi at tilgodese disse erhvervsgrupper på anden vis. Men da vi nu har haft, om jeg så må sige, delvis et andet forslag fremme, nemlig det forslag, der kun drejer sig om at sikre de selvstændige i tilfælde af sygdom ved at nedsætte arbejdsgiverperioden fra 5 uger til 3 uger, således at man allerede kan få sygdomssikring efter 3 ugers forløb, vil jeg godt sige, at det har vi generelt en positiv holdning over for.

Jeg vil også godt sige, at jeg betragter det som positivt, at venstre for at få disse ting igennem har stillet ændringsforslag om, at ikrafttrædelsen rykkes frem til 1983. Der har været meget kort tid til at behandle det, og jeg synes derfor, det er udmærket, at venstre allerede nu har bebudet, at man vil tage forslaget frem igen næste år.

En anden ting, der også bør med i sådan et forslag, er en slags oplysning til de selvstændige. Det er vores opfattelse – det kan vi måske få belyst nærmere under et videre ud-

valgsarbejde – at mange selvstændige end ikke benytter sig af ordningen, fordi de ikke er vidende om dens eksistens.

Min konklusion er, at vi vil stemme imod lovforslaget, som det foreligger her, men at vi vil kigge positivt på forslagens anden del, fordi vi mener, det er nødvendigt at gøre noget for de selvstændige.

Jeg skal i øvrigt ikke gå ind i forligsdrøftelserne. Jeg er klar over, at venstre ikke med dette forslag vil drille, og derfor kan vi nok finde frem til en eller anden ikrafttrædelsesdato, hvis vi skulle ende med et resultat på et tidspunkt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget
forkastedes, idet 49 stemte for, 80 imod.

Den sidste sag på dagsordenen var:

15) Tredje behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Tvangsfjernelse)

[Af Pilgaard Andersen (FP) m. fl.].

(Lovforslag nr. L 113. Fremsat 14/1 81. Første behandling 27/1 81. Betænkning 27/5 81. Anden behandling 2/6 81).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Karen Thurø Hansen (KF):

Det havde været formålstjenligt, om forslagsstillerne på et tidligere tidspunkt havde givet udtryk for, at de ønskede dette lovforslag fremmet og sat til behandling her i salen. Der har været alt for kort tid til at behandle det seriøst. Det er et meget alvorligt forslag, et forslag, der drejer sig om at fjerne børn fra deres hjem og om at hjælpe forældrene til en bedre forståelse af hele dette problem.

Vi må skarpt tage afstand fra de bemærkninger, der har ledsaget forslaget. Selv om forslagsstillerne har modereret deres bemærkninger i betænkningen, kan vi alligevel